

De Geest spreekt alle talen

Pinksteren 2022, Christus Triumfatorkerk, 5 juni 2022, 10.00 uur

Jemaat Protestan PERKI Den Haag en Protestantse Wijkgemeente Christus Triumfatorkerk

Voorgangers: ds. Burret Olde en ds. Jaap van den Akker

Komen

Welkomstwoord door de twee ouderlingen

- Lied 'Komt laat ons deze dag' (Lied 672: 1 en 3)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- Psalm van de zondag Psalm 68: 2 en 7
- Gebed om ontferming
- Glorialied 'Dank, dank nu allen God' / Sekarang Bersyukur (KJ 287a, NLB 704)

Woord

- Met de kinderen
  - Gebed*
  - Gesprek*
- Eerste Bijbellesing Ruth 2: 2-13 (Indonesisch op de beamer)
- Lied: 'Een maaiveld in het morgenlicht' (Zangen van Zoeken en Zin, 552)
- Bijbellesing Handelingen 2: 1-11 (Nederlands op de beamer)
- Lied: 'Kom Schepper Geest daal tot ons neer' (Lied 360 / KJ 229B)
- Wat is de heilige Geest? (*Een bijdrage van de catechisanten*)
- Lied: 'Samen in de Naam van Jezus' (Hemelhoog 399: 1 en 2)
- Uitleg en verkondiging

Ik ben het boek *Revolusi* aan het lezen:

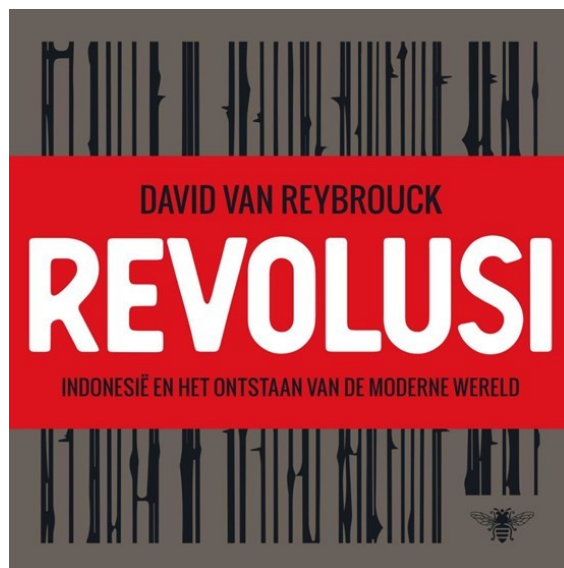
Een spraakmakend boek van de Belgische journalist David van Reybrouck. Het gaat over Indonesië. Over de aanloop en de afwikkeling van de onafhankelijkheid van Indonesië na de Tweede Wereldoorlog. En met name wat 300 jaar Nederlandse aanwezigheid in Indonesië heeft betekend.

David van Reybrouck schetst de verschillende culturen, talen en levensvisies van de Nederlandse onderdrukker en de Indonesische bevolking. Voor zover je natuurlijk van *de* Indonesische bevolking kunt spreken in een land van 16000 eilanden en 170 miljoen inwoners.

Ik heb nog maar zo'n 250 bladzijden gelezen

maar ik ben echt verbijsterd over hoe mensen langs elkaar heen kunnen leven. Hoe de Nederlanders en de Indonesiërs elkaar eeuwen lang niet verstonden – zelfs niet als ze dezelfde taal spraken..

Van Reybrouck gebruikt in zijn boek steeds een metafoer om de verschillen in culturen en standen weer te geven. Hij beschrijft de standsverschillen in de Indonesische maatschappij aan de hand van de verschillende dekken op de pakketboot die de diensten onderhield tussen de verschillende eilanden. Dat waren de Europeanen op dek 1 – de blanke elite zegt maar – rijkere vreemde oosterlingen op dek 2 – zoals Chinese middenstanders - en de inlanders de inheemse bevolking op dek 3 – de echte Indonesiërs dus. Ver weg gestopt onderin de boot.

In de praktijk van het leven was het vrijwel onmogelijk om van dek 3 naar twee, laat staan naar dek 1 te komen. Iedereen zat in het hetzelfde schuitje. Maar echt contact was er niet. De standen waren strikt van elkaar gescheiden en wisten totaal niet van elkaar hoe ze leefden. Ze spraken letterlijk en figuurlijk totaal verschillende talen. En dan kan je niet samenleven.

Of wel?

Ruth en Boaz kwamen ook van twee totaal verschillende dekken: Boaz was grootgrondbezitter en Ruth een arme buitenlandse. Ze spraken ook verschillende talen.

Tenminste - je mag er vanuit gaan dat Ruth wel wat Hebreeuws sprak, na haar huwelijk met Machlon uit Juda en helemaal nu ze in Bethlehem woont na haar vertrek uit Moab met haar schoonmoeder Naomi. Ze verstaan elkaar wel Ruth en Boaz. Maar slechts tot op zekere hoogte. Want je geboorte taal blijft in je. je denkt en voelt anders. Je neemt de cultuur waarin je bent opgegroeid altijd mee. Al ben je nog zo goed geïntegreerd in een andere cultuur.

En al doet Ruth nog zo haar best, ze blijft voor de inwoners van Bethlehem toch 'die Moabitische'. En Moab stond er niet goed op in Israël. De Moabieten hadden niet geholpen met water en brood in de woestijn. Toen het volk van Israël daar ronddoelde en moe, hongerig en dorstig was. Moab had zich niet gehouden aan de ongeschreven regels van de Oosterse gastvrijheid.

Moab en Israel - ook hier lijken de culturen te botsten.

Maar niets is minder waar.

Boaz is zich bewust van het anders zijn van het volk van God. Hij weet van de heilige opdracht om óm te zien naar de ander. En dat doet hij. Hij beweegt van Dek 1 naar dek 3.

In het beloofde land mag nooit iemand honger lijden. Ook niet de vreemdeling die uw stede woont. Vandaar het gebod in Leviticus: Als je de oogst binnenhaalt, laat wat staan in de berm, en wat blijft liggen op het land, laat dat liggen. Dat deel van de oogst is voor de arme en de vreemdeling.

Boaz heeft die taal verstaan. Hij denk niet alleen aan zichzelf – hij leeft Gods wet na, én hij zet zich zelfs over de afkeer van de Israëlieten ten opzichte van Moabieten heen. Hij vergeldt geen kwaad met kwaad. Hij overwint het kwade door het goede. Hij is wel gastvrij.

Van oudsher horen dit verhaal uit het tweede hoofdstuk van het boekje Ruth en het Pinksterfeest bij elkaar. 'Op de vijftigste dag na Pesach, na het feest van de uittocht uit Egypte, viert Israël het Wekenfeest, Shavoe'ot. Het oogstfeest. Het feest van de Tarweoogst. En daar past dit prachtige verhaal bij van de overvloedige oogst in het Beloofde Land dat je ruimhartig deelt met de armen en de vreemdeling in je stad of dorp.

Dat is precies wat hier gebeurt.

Ons Pinksterfeest vieren we vijftig dagen na Pasen. En dat Lucas ons Pinksterfeest laat samenvallen met het Joodse Wekenfeest. Dat juist op deze vijftigste dag na Pasen in de synagoge Ruth 2 wordt gelezen is ook niet toevallig. Lucas gebruikt het om zijn pinksterverhaal te vertellen.

Want ondanks hun grote standsverschillen blijken Boaz en Ruth toch dezelfde taal te spreken. De taal die je spreekt als je ontdekt dat je samen schuilt onder de beschermende vleugels van God. De taal van liefde en genade. Van barmhartigheid.

Dit korte verhaaltje van Ruth en Boaz vertelt aan ons hoe het er aan toegaat in de messiaanse tijd.

In de messiaanse tijd leven de mensen in vreugde samen, saamhorig, trouw, solidair en eensgezind.

En laat die messiaanse tijd nu met de komst van Jezus zijn aangebroken. Laat ons Pinksterfeest nu het begin zijn van een gemeenschap waar we leven in de Geest van Jezus: trouw, solidair en eensgezind. Precies zo wordt de gemeenschap van Jezus' volgelingen in Handelingen beschreven, een gemeenschap geleid door de Geest. Een prachtig ideaalbeeld. Op net zo'n

manier wordt de gemeenschap van Betlehem beschreven, met Ruth en Boaz als lichtend voorbeeld van genade, leven in liefde en trouw, waardoor alles tot bloei komt onder Gods zegen. Beide vormen een aanstekelijk en inspirerend beeld van hoe het leven als mensen van God eruit kan zien in de messiaanse tijd.

Zo'n samenleving - een samenleving in genade, liefde en trouw - zo'n samenleving kan alleen maar bestaan als je elkaar verstaat.

En dat is het wonder van Pinksteren.

Al die mensen in Jeruzalem, met al die moeilijke namen: Parten, Meden en Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea en Kappadocië, mensen uit Pontus en Asia, Frygië en Pamfilië, Egypte en de omgeving van Cyrene in Libië, inwoners van Rome die zich in Jeruzalem gevestigd hebben, en ook mensen uit Kreta en Arabië – allen horen ze in hun eigen taal spreken over Gods grote daden.

Ze verstaan elkaar. Ook al spreken ze een andere taal. Ze spreken van hart tot hart met elkaar. Ze durven het aan in hun hart te laten kijken, -hoe je het maar wilt noemen – ze durven het aan om de stap naar de ander te maken en dan ontmoet je elkaar. In hetzelfde verlangen. In het vertrouwen op God. In de zoektocht naar een goed leven. In het verlangen echt te leven, echt jezelf te kunnen zijn, zonder welke schijn dan ook op te houden.

Dat is wat er gebeurt daar ergens in Jeruzalem. Mensen raken buiten zichzelf. *Eindelijk* vinden ze elkaar in hetzelfde geloof, het zelfde verlangen. *Eindelijk* zien ze niet al die verschillen in nationaliteiten, in gender, in seksuele voorkeur, in huidskleur of leeftijd, nee ze vinden elkaar in de hartstocht voor gerechtigheid en liefde.

Het is een wonder.

Het is een indrukwekkende grote stap naar elkaar toe.

Dat wonder kan alleen maar plaatsvinden met goddelijk ingrijpen.

Want uit onszelf? Uit onszelf doen we liever het omgekeerde.

We zoeken gelijkgestemden op. Mensen die sowieso al onze eigen taal spreken.

We zitten allemaal op hetzelfde schip, maar we blijven liever veilig op ons eigen dek. In onze eigen cocon, in onze eigen bubbel, dat is makkelijk en veiliger. Het is eng om zo maar een ander aan te spreken. Je moet iets van jezelf blootgeven en je weet niet hoe de ander reageert. Je kwetsbaar opstellen – dat doen we liever niet.

Zo is Pinksteren is een opdracht.

Een opdracht je open te stellen. Open te stellen voor de ander.

De taal is niet de barrière. Je bent zelf de barrière. Durf je je te laten raken. Door de ruimhartigheid van Boaz. Door het lef van Ruth. Door de nabijheid van Jezus, door de genade van God, door de aanstekelijkheid van de Geest.

De heilige Geest zorgt ervoor dat het je niet koud laat, maar dat je enthousiast wordt over de dingen van God.

Pinksteren is het feest van de taal van God. Communicatie is vaak: Je hoort het wel, maar het komt niet binnen. Maar communicatie beoogt wat anders. Dat je elkaar begrijpt.

Maar communicatie hoort méér te zijn. Dat je ergens vanbinnen geraakt wordt door de ander. In het woord communicatie zit het woord *communio*, gemeenschap. Als je spreekt van hart tot hart, dan vallen alle verschillen weg. Dan ontstaat er gemeenschap.

Als we horen spreken over de grote dingen van God in onze eigen taal dan komt er verbinding tot stand tussen God jou.

We zijn vandaag in de kerk met mensen uit allerlei tradities. Indonesisch, Nederlands, Surinaams, Oost-Europees, Afrikaans. Van het Veen en van het Zand. We komen uit allerlei lagen van de bevolking. Van dek 1 tot en met dek 3. En toch verstaan we elkaar. Dat is het wonder van Pinksteren. We verstaan elkaar, want de Geest spreekt alle talen en doet ons elkaar verstaan. Probeer het eens uit zo meteen bij de koffie. Hoe goed uw Indonesisch is, of Georgisch. U zult zien dat het meevalt. Als je van hart tot hart spreekt.

In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest.
Amen.

- Orgelspel

Antwoord

- Lied: 'Heer raak mij aan met uw adem' (lied 695)
- Dankgebed, voorbeden, stil gebed, onze Vader
- Inzameling van de gaven
- Dankgebed over de gaven door de diaken van de PERKI

Gaan

- Slotlied 'Geest van hierboven' (Lied 675 / KJ 443)
- Wegzending en zegen
- Gezongen Amen